

което Хорнъ и изпълнилъ. Отъ Донаувертъ Густавъ-Адолфъ отишълъ право къмъ долний Лехъ, задъ който Тилли и баварския курфюрстъ се расположили съ войскитъ си, на брой около 40.000 души, въ укрѣпена позиция между Дунава и Райнъ, като имали отпрѣдъ си Лехъ, а отзадъ си рѣчичката Айха. Райнъ, всичкитъ пунктове по Лехъ до Аугсбургъ и самия Аугсбургъ били заети отъ войскитъ на курфюрста и Тилли, а всичкитъ мостове на Лехъ унищожени. Като се удостоверилъ въ слабостта на позицията на курфюрста и Тилли, расположена задъ една изходяща къмъ страната на шведитъ извила на Лехъ, лѣвия брѣгъ на който командувалъ надъ низменното, блатисто пространство, което отдѣляло, на дѣсния брѣгъ, позицията на католицитъ отъ самата рѣка, Густавъ-Адолфъ рѣшилъ да прѣмине на това мѣсто прѣзъ Лехъ на сила, за по-скоро да достигне и разбий курфюрста и Тилли, и съ смѣлото прѣминуване прѣдъ очитъ имъ и нападението имъ въ собственната тѣхна позиция, която тѣ считали непристъпна, да поколебае нравствено и да уплаши и тѣхъ, и войскитъ имъ. Подъ прикритието на огъня на 72 топа, той прѣкаралъ частъ отъ пѣхотата прѣзъ Лехъ, направилъ въ два дни мостъ, прикритъ съ земляни окопи, и прѣкаралъ по него (на 6 априлий) пѣхотата, като испратилъ конницата да прѣмине Лехъ въ бродъ малко по горѣ отъ позицията на неприятеля. Курфюрста и Тилли съ отборни войски слѣзли отъ позицията си и атакували шведитъ, но потърпѣли голѣма загуба отъ кръстосания огънь на шведската артиллерия и сами били атакувани отъ шведската пѣхота отъ фронта, а отъ шведската конница въ флангъ. Въ упорития бой, който произлѣзълъ вслѣдствие на това между Лехъ и позицията на курфюрста и Тилли, едно ядро откъс-

нало крака на послѣдния; Алтрингеръ, който го замѣстилъ, билъ тѣй сжщо тѣжко раненъ въ главата; войскитъ на Курфюрста и Тилли дошли въ растройство и отстѣпили въ укрѣпената си позиция, въ която, по причина на настѣпващата тъмнина и крайното уморяване на шведитъ, не били атакувани отъ послѣднитъ. Но цѣльта на Густавъ-Адолфъ била напълно достигната: армията на курфюрста и на Тилли била тѣй разстроена и толкова отпаднала духомъ, че курфюрста прѣди да се съмне отстѣпилъ къмъ Нейбургъ и по натаѣкъ къмъ Инголцадтъ. Незвѣстно и непонятно е, защо Густавъ-Адолфъ не го прѣслѣдвалъ. Като загубилъ въ боя на Лехъ и при отстѣпленieto около 4.000 души, курфюрста се расположилъ на лѣвия брѣгъ на Дунава, срѣщу Инголцадтъ, въ укрѣпенъ лагеръ. А Густавъ-Адолфъ взелъ Райнъ, всичкитъ пунктове по Лехъ до Аугсбургъ включително, влѣзълъ въ самия Аугсбургъ, жителитъ на който му дали клѣтва за вѣрность, отишълъ къмъ Инголцадтъ, обсадилъ го, отхвърлилъ прѣдложенитъ му отъ курфюрста прѣговори за сключване на примирие и послѣ на миръ, но не взелъ мѣрки да му отрѣже съобщенията съ Бохемия и Австрия. Тѣй щото курфюрста безпрѣпятствено отстѣпилъ прѣзъ Нейцадтъ къмъ Регенсбургъ, който заелъ съ хитростъ (при всичко, че този градъ се ползувалъ съ правата на свободнитъ имперски градове) и съ това напълно обезпечилъ съобщенията си съ Бохемия. Густавъ-Адолфъ снелъ обсадата на Инголцадтъ и, като оставилъ единъ отрядъ войски да наблюдава този градъ, тръгналъ за вжтрѣшността на Бавария, за да привлече тамъ и курфюрста. Марбургъ, Ландсхутъ, Фрейзингенъ и самия Мюнхенъ били лесно взети отъ шведитъ, които завладяли въ тѣхъ разнородни запаси,